

KAPITOLA 15. Objasnenia

Preložil a vyčáčkál Juló pre českú & slovenskú on-line skupinu <hawkins.support>.

Editované Julom 22mar2023.

Dr. Dávid R. Hawkins, Kniha 2: 'Oko Ja-Bytia, Pred Ktorým Nie Je Nič Zatajené', 2001

DRH používa neobvyklú štylizáciu, v kombinácii s ním vymyslenými slovíčkami, a pozície slov v jeho vetách vyjadrujú ich závažnosť. Z dôvodu zachovania tohto DRH zámeru, Juló sa rozhodol byť mu verný, a preklady pripomínajú spleť neštandardných štylizácií, a nesprávnej interpunkcie, použitej na oddelenie viacnásobných myšlienok v jedinej vete. Keby sa bol DRH chcel vyjadrovať ináč, tak by to bolo ináč, a Julov preklad by sa dal čítať ako beletria. Pri čítaní, namiesto tvrdenia si 'to nesedí', Juló doporučuje klásť si otázku „Čo je potrebné vo mne zmeniť, aby mi to sedelo?“ Julove subjektívne študijné pomôcky sú v {...}.

KAPITOLA 15

Objasnenia

.15.1. **Otázka** (zo 17): [Aký je vzťah medzi duchovnosťou a vedomím?](#)

Odpoveď: [Oblasť duchovna](#) {, ináč povedané, naše zachádzanie do vecí týkajúcich sa nemateriálnosti, duše, ale nie náboženstva,} [patrí do sféry vedomia](#). Preto duchovnému rozvoju {, duchovnosti,} a {ko aj} vývoju {ľudstva ako takého} napomáha pochopenie rysov samotného vedomia.

Duchovný pokrok je {v každom jednotlivcovi} dosahovaný prostredníctvom črt vedomia, ktoré sa {počas duchovnej práce sami od seba} stávajú mocnejšími, keď sa rozpozna, že {žiadne črty vedomia} nie sú osobnými vlastnosťami {človeka}, ale konkrétnymi danosťami, ktoré sa týkajú črt vedomia, a nie sú črtami {toho, čo bežní ľudia považujú za} 'ja', 'mňa' alebo {ináč povedané za} 'všedné-ja'. [Duchovná inšpirácia, chápanie, a {'vyššie'} uvedomovanie si, ktoré vychádzajú zo súcitu](#), nie sú osobnými vlastnosťami, ale pôsobia ako spúšťače, a to na základe vrodenných črt ich podstát. [Sú aktivované duchovnou motiváciou a zámerom](#). Sú to vlastne črty Božej priazne, ktoré sú uvedené do chodu na základe súhlasu vôle hľadajúceho. [Napomáha im pokorné uznanie si vlastných nedostatkov a nevedomosti, a vzdanie sa preceňovania vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach, a {vzdanie sa} nadvlády ega/mysle a jeho {neoblomnej} viery, že 'vie'.](#)

Vlastne ego/myseľ môže len 'vedieť o' {veciach}, ale nemôže vlastne vedieť nič v pravom zmysle slova {'vedieť'}. Aby sme ozaj 'vedeli', je potrebné 'byť' tým {, čo je zdanlivo už akože nami} poznané {, teda tou poznanou vecou}.

.15.2. **Otázka**: [Čo sa rozumie pod pojmom 'mystický'?](#)

Odpoveď: [Všetky stavy duchovného uvedomenia sú vlastne mystické](#), pretože sú [subjektívne veľmi hlboké a {človeka} pretvárajúce](#), ale {zároveň} ich [nemožno](#)

[predostrieť iným ľuďom](#), nejakým} objektívnym, racionálnym, alebo (pre skeptika) presvedčivým spôsobom. Všetko veľmi hlboké, {či} nenápadné, či významné uvedomenie si, nastáva v rámci nelineárnych úrovní vedomia, ktoré {, tieto nelineárne úrovne vedomia, nad 499,} nie sú opísateľné v rámci všedného {ja zdanlivej} skutočnosti newtonovského, lineárneho, príčinnosťou obmedzeného, modelu chodu sveta, (ktorý končí na ciachovanej úrovni vedomia 499). Svet všedný{ch} ja, je {oklieštený,} ohraničený, {a zameraný,} na obmedzenú úroveň formy, čo sa odráža v jazyk{ovom prejave, slovíčkach,} a mechanistickom {až robotickom} označovaní {a opisovaní vecí, javov, zážitkov}. Svet duchovných skúseností sa nachádza mimo obmedzeného modelu logiky; preto mu chýba spôsobilosť {vyjadrovania sa o duchovných zážitkoch a} označovania {ich} zmysluplnosti alebo {ich} platnosti pre všedné egá.

Vlastne, všetky najhlbšie a významné zážitky v živote {každého uvedomujúceho si tvora} sa odohrávajú v oblasti nelineárnosti. Sila je lineárna, moc je nelineárna. Je to {práve nami, činnosťami, pripisovaný náš subjektívny} význam {a zmysel}, ktorý {ľuďom dodáva energiu,} vzpružuje {ich}, a premieňa životy ľudí, a jedinou {, ozaj jedinou} dôležitosťou faktov je to, čo {tieto fakty} pre ľudí vlastne {subjektívne vnútorne} znamenajú. Byť šťastným nemá nič spoločného s faktami, {s tým, či napríklad guľky lietajú okolo nás,} ale {naše vnútorné blaho} pramení z {našich subjektívnych} prístupov {stavania sa k veciam, z toho ako sa my na veci subjektívne pozeráme}.

.15.3. **Otázka:** [Čo je podstatou duchovnej púte?](#)

Odpoveď: Púť duchovného hľadania by sa dala jednoducho {načrtnúť} ako úloha [preklenovania obmedzenosti duality](#) {, s jej} linearitou {, a s jej} časovo za sebou odohrávajúcimi sa {'udalosťami', a ktorá je} tvorená zdanlivosťou vnímania {všedného ja}. {Ak dôjde raz k preklenutiu obmedzenosti duality, tak až potom} sa odhalí {ozajstná} Skutočnosť, ktorá je neobmedzená a nelineárna, a teda {, podľa samotnej definície neduality, je} neduálna.

Na ciachovanej stupnici vedomia môžeme vidieť, že {tie} najslabšie úrovne pod 200 sa musia spoliehať na silu, ako náhradu za moc. Ako sa človek približuje k Skutočnosti {Ja-Bytia}, {'jeho'} moc narastá exponenciálne, prudkým {'}logaritmickým{'} rastom {, a potom nielenže [nepotrebuje používať fyzickú silu k dosiahnutiu želaného tvorenia](#), ale samotné pomyslenie na použitie sily je absurdné}. 400-vky označujú sféru najvyššieho {možného} rozvoja newtonovského modelu chodu sveta, a poukazujú na majstrovstvo vo sfére fyzikality {, hmoty}. Svet vedy je neprekonateľný vo svojej spôsobilosti chápať a narábať so svetom materiálnosti {a logiky}. Veda nás dostane na Mesiac, ale {, pozor, } iba vedomie človeka dáva tomuto {úžasnému} kúsku zmysel alebo dôležitosť. Podobne, {naša} radosť nepochádza z čísel alebo štatistík {, alebo našich husárskych kúskov}, ale z toho, čo {pre nás} znamenajú.

.15.4. **Otázka:** [Kde hľadať Skutočnosť {Ja-Bytia}?](#)

Odpoveď: Život sa žije {vždy, v každom okamihu, a každým tvorom} výlučne na úrovni {osobného, subjektívneho, vlastného} prežívania, a na žiadnej inej {úrovni!}. Všetko prežívanie je subjektívne, a nelineárne, a preto {absolútne všetko}, čo je lineárne, vnemové, časovo postupné, a {čo je všedným ja} považované ako {objektívna} 'Skutočnosť', nemožno prežívať inak ako subjektívne. Každá 'pravda' {za ktorou si všedné ja stojí, a za ktorú zvädza boje, je všedného ja} subjektívne {vynesený} záver {mylnej predstavy pravdivosti, za ktorú je ochotné položiť aj život, (aspoň to, čo rozumie pod životom)}.

Len čo sa {ozaj} porozumie {, a dôjde k trknutiu}, že jediný význam alebo dôležitosť lineárneho, vnemového sveta je jedine v tom, ako je {svet} subjektívne {všedným ja} prežívaný, {tak až potom} sa {u oddaných duchovných študentov} púť hľadania pravdy presúva z {hľadania duchovnej pravdy sveta z} 'tam vonku', do {hľadania pravdy} v našom vnútri. Pre svetského človeka {,u ktorého k takémuto trknutiu nedošlo}, úspech je niečo 'tam vonku' {, mimo neho, a za čím sa treba hrabať a}, čo treba 'mať', a nadobudnúť.

Pre skúsenejších a rafinovanejších, vďaka {ich} múdrosti sa stáva zrejším, že zdroj šťastia sa nachádza v subjektívnom vnútornom svete {vlastného} prežívania, a ako je niečo pocítované a prežívané je výsledkom vnútorných kvalít {človeka}, zmyslu {, ktorý človek niečomu pripisuje} , a {celkového} rámca {, uhla pohľadu, z ktorého sa človek na veci pozerá, a to všetko na základe jeho stanovísk}.

.15.5. **Otázka:** Ako človek dospeje k zmyslu {života, vecí}?

Odpoveď:

. a) Je to práve zmysel, ktorý dáva životu hodnotu, a keď život stratí zmysel, nasleduje samovražda. Zmysel vzchádza z toho, ako si niečo ceníme. Uvedomenie si, že nie sú to fakty alebo udalosti života, ale ich zmysel, čo určuje šťastie, vedie k záujmu o predmet filozofie. Je to najvyššia sféra, o ktorú sa môže intelekt uchádzať; je to sféra skúmania zmyslu a jeho jemných dôsledkov. Filozofia sa snaží definovať zložky zmyslu, a to, ako sa človek dostáva k jeho pochopeniu. Toto skúmanie vedie k epistemológii, čiže vede o tom, ako človek {vôbec} niečo vie, ktorá potom prináša kozmológiu, ktorá sa snaží definovať, čo je to, čo je eventuálne poznateľné. Za epistemológiou a kozmológiou nastupuje teológia, ktorá 'naťahuje' {hraciu plochu a snaží sa márne posunúť mantinel} lineárneho intelektu {400-viek}, snažiac sa pochopiť nelineárnu Skutočnosť samotného Božstva.

. b) Ďalším vyšším stupňom abstrakcie je posun k metafyzike, ktorá sa zaoberá Skutočnosťou neduality a nanovo zdôrazňuje subjektívnosť ako {domovskú} oblasť duchovnej pravdy. Slovo 'metafyzika' jednoducho znamená 'za hranicami fyzického'. Za danosťami, ktorými sa zaoberá metafyzika, sú úrovne prežívania, ktoré sa tradične označujú ako mystické. Za mystickými stavmi sa nachádza stav Uvedomenia, ktorý sa tradične nazýva Osvietenie. Osvietené stavy siahajú od uvedomenia si prítomnosti Boha až po konečné završenie duchovného vývoja so zrieknutím sa všetkej duality všedného ja, ktoré je oddelené od Boha. Konečným trknutím je, že je iba úplná Jednosť, a že Ja-Bytie a zdroj Ja-Bytia sú jedno a to isté.

. c) Nekonečná, Vrcholná vrodená driemajúca pretrvávajúca spôsobilosť možného prejavu sa je Skutočnosť Existencie. 'Všetko-Čo-Je', je teda {tým pádom} vrodene Božské, inak by to vôbec nemohlo existovať. [Absolútnym vyjadrením božskosti je Subjektivita](#). {Podkladom a zdrojom Existencie a Tvorenia je zásadná, radikálna, Subjektivita Prítomnosti Boha, prejavujúca sa ako Svetlo Vedomia, ako Svetlo Uvedomenia, čo je Ja-Bytie. [Naozajstná, Pravdivá, duchovná púť nás vedie k stotožneniu sa s touto sústavne prítomnou Subjektivitou](#), ktorá je pociťovaná ako podklad uvedomovania si; a nie s tým, o 'čom' si je vedomá.} Ak existujem, potom Boh je.

. d) Osvietenie je potvrdením toho, že všetka existencia nie je len výsledkom Tvorenia, ale aj toho, že samotná existencia nie je odlišná od Tvoriteľa. Tvorené a Tvoriteľ sú jedno a to isté. Po odstránení falošných, proti sebe stojacich, javov, vytvorených zdanlivosťou vnímania, presná podstata Skutočnosti je jasná a zrejmalá. Niet už viac klamlivého, subjektovo-objektového, výplodu {z} premieľania myšlienkových konštrukcií, ktorý by rozdeľoval Skutočnosť, na Tvoriteľa oproti stvorenému. V nedualistickej skutočnosti čírej subjektivity všetky mylné predstavy miznú.

. e) [Podkladom všetkej existencie a tvorenia je stav subjektivity. Boh je samotnou podstatou subjektivity. To, čo si uvedomuje existenciu, je črta Božského uvedomovania v nás](#). Týmto trknutím rozriešime duchovný hlavolam, že [to, čo hľadá, je to, čo je hľadané; v podstate ide o subjektívno, ktoré hľadá subjektívno {, teda hľadá samo seba}](#). Mylná predstava, že je dualistický okruh protikladov, nazývaných subjektívnosť oproti objektívnosti, sa {tým trknutím} rozplýva. Je to vrcholný ľudský hlavolam, že závislosť človeka na zdanlivosti vnímania zabraňuje, aby bol schopný poznať svoju vlastnú totožnosť.

. f) Keď sa predostrie stav osvietenia, dostaví sa radostný okamih, akoby sme zažívali návrat do hlboko známeho. Je tu prchavá, prechodná myšlienka, že človek zabudol, kým bol {predtým, než zapredal duchovnú pravdu za zadosťučinenia ega. A teraz mu došlo, že nie je obsahom myšlienok, ale je mimo obsahu, či poľom nekonečného možného prejavu sa, či spôsobilosťou pre vedomie, či tým čo je pred vedomím, či dokonca mimo existencie – a to podľa stavu od 600 po 1000, ktoré sa všetky nazývajú osvietenie}. Toto zabudnutie bolo dôsledkom fungovania samotnej zdanlivosti vnímania. Na toto sa {použitím} [symboliky](#) naráža v {Biblii, v} knihe {Starého zákona} Genézis ako na [jedenie z jablka vnemovej sféry protikladov](#) {, v tomto prípade protikladov} dobra a zla. [Nevinosť subjektivity bola teraz nakazená stanoviskovitosťou](#), ktorá odsúdila ľudstvo na nekonečné {zotrúvanie v chybách stanoviskovitostí, a z nich prameniacych} utrpeniach. Bez Božieho zásahu, návrat do Skutočnosti nie je možný, a tak, pre ľudstvo, riešenie je len prostredníctvom Božej priazne.

.15.6. **Otázka:** [Je {trknutie a} uvedomenie si Boha 'osobné' alebo 'neosobné'?](#)

Odpoveď: Hoci cesta k trknutiu prítomnosti Boha a k osvieteniu bola doteraz opisovaná ako vývoj {za sebou idúceho, postupného} uvedomovania si cez úrovne

vedomia, {bola táto cesta zvolená} len vďaka {bežne používaným} jazykovým prostriedkom, ktoré boli zvolené na to, aby bol ten prechod {k trknutiam} zrozumiteľný {pre lineárnych, newtonovských poslucháčov}. Úrovne vedomia opisujú terén, cez ktorý sa je potrebné popresúvať, ale {pozor, terén} vynecháva podstatné nástroje {na pohyb v ňom, a to } lásku a oddanosť, ktoré oživujú {tú} cestu, a dodávajú razanciu tomuto húževnatému úsiliu. Tieto {dva} činitele {, láska a oddanosť,} sú zdrojom bezpodmienečne nutnej a požadovanej energie, na vynaloženie, a udržiavanie úsilia a odhodlania vytrvávať. Analogicky, môžeme mať auto a mapu, ale bez benzínu, zdroja energie a hybnosti, sa vozidlo nepohne. Cieľ je hľadaný, pretože človek je k nemu poháňaný a priťahovaný. Cestu osvetľuje Božia priazeň v podobe Ducha Svätého, ktorý je Sprievodcom a Udržiavateľom.

Napokon, mimo všetkých rámcov vnímania existujúci a všetky rámce presahujúci Boh, a {v nás prítomný} Boh božskej lásky, sa spoja v Najvyššom, Vrcholnom. Zjednotenie toho, čo je milované, je naplnením božského osudu a základom spásy. Láska je teda prostriedkom {k dosiahnutiu cieľa} a {zároveň aj} cieľom.

Ak podstatnou hybnosťou duchovného hľadania nie je duchovná ambícia (niekam sa dostať), ale postupné vzdávanie prekážok {zavadzajúce} Láске, potom to, čo sa nazýva 'duchovné ego', neskôr nevznikne ako prekážka. {Nijaká} daná ciachovaná úroveň vedomia nie je lepšia ako iná, ale iba predstavuje úroveň, na ktorej sa pracuje. Sú to základné stavebné kamene, ktoré umožňujú rast stavby, a je to nasadenie, ktoré zabezpečuje dobudovanie katedrály.

.15.7. Otázka: Ako môže {stúpenec duchovna} odstraňovať prekážky?

Odpoveď:

. a) Duchovná práca, ktorá sa {pri našej voľbe duchovnej cesty} cestou oddanosti predkladá najočividnejšie, je odstraňovanie prekážok {podvrhovaných} Láске. Všetky tieto prekážky {Láске} pramenia z chýb vnímania, vzchádzajúcich zo stanoviskovitosti. Stanoviskovitosť je pôvodcom a páchatelom 'mylnej predstavy {ozajstnosti existencie} protikladov'. {Stanovisko automaticky vytvára dualitu zdanlivých protikladov.} Tie vznikajú z vytvárania názorov, ktoré zas vznikajú z ega a jeho preceňovania vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach. Tieto preceňovania vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach sú {v egu} udržiavané a živene náchylnosťou ega, preceňovať a pestovať si, to čo považuje za 'svoje'. Akonáhle je nejaká vec {, názor, emócia} označená ako 'moja', stáva sa obľúbenou 'rozhľadňou', z ktorej {, obdobne} ako je to {u priesvitného} hranola {rozkladajúceho} svetlo, sa teraz skutočnosť štiepi na rôznorodosti, rozdelenia, a protichodné náhľady. Tak sa z jednej {mylnej predstavy} stávajú mnohé mylné predstavy. Pocit 'ja' teraz pokračuje v stotožňovaní sa s týmito náhľadmi, a obhajuje si ich ako skutočnosť {a naozajstnosť} 'ja'. Akonáhle je ego/rozum chytené do duality protipólov protikladov, je chytené {do pasce}, a premieta svoje náhľady, a považuje ich za objektívnu skutočnosť.

. b) Popretím svojho autorstva {náhľadov} sa ego-ja stáva obeťou svojich vlastných projekcií {výmyslov}. Pocit naozajstnosti, ktorý sprevádza uvedomovanie si

existencie, sa teraz pripisuje týmto výmyslom {ega,} {ktoré ego označilo} ako vznikajúce {a majúce pôvod mimo neho,} 'tam vonku', a {teraz z nich} predstavivosť {ega} vytvára 'objektívnu skutočnosť', ktorej pôvodný zdroj je už {však egom} zabudnutý. Toto zabúdanie je posilňované známymi {vrodenými} psychologickými mechanizmami {ega}, {ako je napríklad nevedomé} potláčanie {, z ktorého myslou najpoužívanejšie je} popieranie a vrhanie {na iných}, a izolácia {, útek cez rozptýlenie}.

. c) S nepriznaním si autorstva {náhľadov} dochádza k {oslabeniu, ba až} odstúpeniu moci {ega, a odovzdanie moci} vnemovo vytvorenému falošnému poňatiu skutočnosti, kde 'príčiny' teraz vysvetľujú javy, ktorých sa to popieranie týka. Nakoľko vnímané {zdanlivé} dualistické výjavy skutočnosti sú {teraz} práve tým filtrom, cez ktorý sa zážitky vysvetľujú, zmysly potom posilňujú {tieto} výjavy a {ich} vlastnosti, ktoré boli {egom} premietnuté ako {prameniace mimo neho, ako} vonkajšie. Hovorí sa, že fyzický svet existuje oddelene od toho, {kto/}čo ho prežíva. Pocity odrážajú presvedčenia {ega}, a {tieto pocity ega} sú {egom} triedené a vysvetľované v súlade s {jeho} štruktúrou a {jeho} spôsobmi vnímania, ktoré {, tieto spôsoby vnímania ega,} udeľujú predmetom pocitov separátnu totožnosť, a jedinečné, konkrétne pomenovania {objektov a ich zdanlivých žiadostivostí}. Jazyk{ové vyjadrenia takto} potom {naviac} vnucujú {takto} vnímaný svet, a nenápadne posilňujú jeho {zdanlivý} vzhľad. 'Objektívny' vesmír potom vzniká {v predstavách ega} z ľubovoľne vybraných bodov {pozorovania}, pomyselných vzdialeností medzi týmito bodmi, pomyselných sfér a rozmerov, a z mylnej predstavy času a priestoru.

. d) Aby mohlo ego/všedné-ja premietat' {svoj} svet mylných predstáv, zakusuje {a považuje} samo seba za odlúčené od {zdroja} svojho vlastného stvorenia. Čím väčší je pocit odlúčenosti od Boha, tým väčšia je úzkosť. V dôsledku toho sa teraz ego/všedné-ja bojí záhuby, smrti, ba ešte {aj} horšieho – možného nekonečného utrpenia z rúk rozhnevaného, odvetného Boha, ktorý bol rozhnevaný {'nejakými našimi'} hriechmi. Nižšie úrovne vnímania {z mapy úrovní vedomia} sa zamestnávajú energiami negativity, ktoré sú {odrážajú} porozumenie ega o sebe samom na najnižších úrovniach. {Ego/všedné-ja žijúce v týchto úrovniach} sa teraz bojí svojich najhorších dohadov, a zápasí s protikladmi neba a pekla.

. e) Človek teda nie je obeťou {dôležitostí toho, čo sa deje} 'tam vonku', čoho sa treba báť, ale naopak, je {to práve jeho ego, ktoré je} tvorcom {všetkých svojich dôležitostí}. Tieto výmysly {dôležitostí} dokonca ani nie sú osobné, ale sú len následkami vzájomného spolupôsobenia polí vedomia s ich {v egu} skrytými vnútornými priťahujúcimi poľami {dôležitostí}, ktoré určujú obsah {, teda dôležitosti,} jednotlivých úrovní vedomia. Konečným víťazstvom ega je {jeho} presvedčenie, že jeho vlastná mylná predstava skutočnosti, vytvorená jeho vlastnými výmyslami, bola 'stvorená Bohom'. Tým sa náboženská pravda stáva zahmlenou náboženskými poverami, chybnými výkladmi, a falošnými presvedčeniami. Je dôležité uvedomiť si, že to, čo je od Boha, prináša pokoj, a to, čo nie je od Boha, prináša strach.

.15.8. Otázka: [Ako sa môže človek vyhnúť takejto chybe?](#)

Odpoveď: V dnešnom svete, úroveň pravdivosti akéhokoľvek tvrdenia alebo učenia, sa dá [rýchlo ociachovať](#). Ego stvorilo mnoho pôsobivých rečníkov. Je tiež užitočné pamätať na to, že Skutočnosť je mimo formy a nedá sa definovať {prostriedkami formy}.

.15.9. Otázka: Predtým ste spomenuli [cestu jednoduchosti](#). Čo tým myslíte?

Odpoveď: Pre priemerného človeka, ktorý je zapojený do rušného sveta, sú intenzívne požiadavky a záväzky duchovného hľadajúceho osvietenia zvyčajne nepraktické. To neznamena, že by sa mal hľadať iný cieľ, ale že [prostriedky {a metódy} by mali byť zmiernené {tak, aby boli praktické a vyhovovali} každodennému {všednému} životu](#).

Je ozaj zbytočné {do hĺbky} pochopiť obsah diskusií a dialógov, ktoré boli popísané, predovšetkým preto, aby sa predostrelo {objasnenie} pre oblasti ľudského vedomia, ktoré nie sú dobre pochopené. [Na výrazný duchovný rast je potrebný len jeden jednoduchý nástroj. Stačí si vybrať akýkoľvek jednoduchý duchovný princíp, ktorý {vám} sedí, a potom pristúpiť k jeho uplatňovaniu, a to bez výnimky, v každej oblasti života, {a uplatňovať ho aj} na {nás samých, na naše} vnútro, a {aj} navonok {, na naše okolie}](#). Človek si napríklad môže vybrať láskyplnosť, súcitiť, odpúšťanie, porozumenie, alebo nekritické prijímanie {toho, čo práve je}. Človek si môže vybrať byť bezpodmienečne láskyplným, alebo odhodlaným vidieť nevinnosť života. Akýkoľvek princíp si zvolíme, [{ale} musíme ho potom uplatňovať voči všetkým, vrátane seba samého, bez výnimky, a to s absolútnou vytrvalosťou](#). Tento proces prinesie so sebou duchovnú očistu, ako sa {vzchádzajúce} prekážky k duchovným princípom preostrú na preskúmanie.

[Dosiachnutie duchovného cieľa si bude vyžadovať zmeny vo vnímaní, ktoré si zasa budú vyžadovať rast chápania, a pretváranie náhľadov. {Čiže pozor, zmeníte sa, a tým aj zanecháte ľudí, z nižších úrovní vedomia, s ktorými ste si doteraz rozumeli, a oni zanechajú vás.}](#)

.15.10. Otázka: Aký je [dosiachnuteľný duchovný cieľ pre priemerného človeka?](#)

Odpoveď: Každý pokrok po úrovniach vedomia je významný a veľmi hodnotný. Praktickým cieľom, ktorý je dosiahnuteľný pre každého [človeka, ktorý je vážne duchovne zviazaný, je dosiahnutie Bezpodmienečnej Lásky {, 540}](#). To je úroveň premeny, z ktorej {idúc ďalej} človek môže poľaviť, pretože hlavný cieľ {spásy} bol dosiahnutý. Vrodenou súčasťou úrovne Bezpodmienečnej Lásky je túžba zdokonaľovať tento stav. Keď je táto úroveň dosiahnutá, aj tá najmenšia nedokonalosť Lásky je neprijateľná a volá po náprave.

.15.11. Otázka: Aký je [najúčinnější prostriedok duchovnej očisty?](#)

Odpoveď: Zamerajte sa na Lásku ako takú. To je kráľovská cesta k Bohu, ktorá je prítomná všade a dostupná každému. Na začiatku sa láska chápe ako dualistická, t. j. ako ten, kto miluje, a to, alebo ten, kto je milovaný. Láska začína ako podmienený a pocitový stav, ale {postupne} sa vyvíja. {Pričom postupne} sa stane zrejším, že láska je spôsob nazerania, prežívania, a vysvetľovania si života. Neskôr sa ukáže, že je to stav bytia {, teda stav, v ktorom sa posudzovanie vytratilo, takže všetci sú ako sú, a tým je človek automaticky schopný byť láskavý ku všetkým}.

Život ako taký, sa stáva prejavom lásky, a táto láska je cestou k poznaniu, že život človeka je láska. Pri poslednom trknutí, božskosť lásky, pretvára zdanlivosť vnímania, na duchovné 'videnie' {úplného neobmedzeného vnútorného 'nadhľadu' bez myšlienkového premieľania}, a prítomnosť Boha ako Všetkého-Čo-Je sa stáva seba-odhaľujúcou. Všetka existencia {, všetko čo existuje,} vyžaruje božskosť svojej podstaty ako Tvorenie, ktoré je prejavom lásky Boha.

.15.12. Otázka: Láska je cestou oddanosti. Nie je preto najúčinnnejšia?

Odpoveď:

- Láska je pretvárajúca, jej moc zmieta všetky prekážky.
- Je zároveň aj prostriedkom, aj cieľom.
- Vzbudzuje ochotu a schopnosť vzdať sa.
- Prináša súcitiť a túžbu porozumieť. Porozumenie vedie k odpusteniu.
- So vzdaním sa stanoviska si človek uvedomí, že nie je čo odpúšťať.
- Posudzovanie sa rozplynie, a odsudzovanie a nenávisť už nie sú viac možné.
- Neznalosť zrodená z nevinnosti je videná ako jediný 'nedostatok', ktorý je potrebný preklenúť.
- Je vidieť, že podstata Tvorenia je taká, aká je, a nepotrebuje korektúru.

.15.13. Otázka: Nie je láska len bežná emócia? Hovorí sa o nej donekonečna.

Odpoveď:

. a) {Vo význame slovíčka Lásky, ako ho my používame, a akou Lásky v Skutočnosti je,} Lásky {, ako stav bytia,} rozhodne nie je prevládajúcou úrovňou vedomia ľudstva. Sedemdesiatosem percent svetového obyvateľstva ciachuje pod 200 (čo je základná Bezúhonnosť), a preto sa zameriava na negativitu {, a pod láskou rozumie kolísavé emocionálne dočasné záchvaty voči tým, ktorí si ju 'zaslúžia'}. Iba 0,4 percenta obyvateľstva vôbec niekedy dosiahne úroveň Bezpodmienečnej Lásky, ktorú možno nazvať 'láskyplnosťou'.

. b) Láska je uvedomovanie, prístup {stavania sa k veciam}, rámec chápania života. Lásky je predným okrajom Skutočnosti, a jednosti a podstaty Ducha. Popierať lásky znamená popierať Boha. Láska je zastretá stanoviskom a posudzovaním. Väčšina spoločnosti považuje lásky za neplatnú ako rozumný základ pre rozhodovanie a konanie. Sú celé vrstvy obyvateľstva, ktoré považujú lásky k blížnemu za slabosť. Ľudstvo ozaj vlastne chce zisk, hrdosť, majetky, nadvládu, a právo na pomstu a

odvetu trestom.

. c) Spojené štáty {USA}, krajina 'slobody', má viac ľudí a väčšie percento obyvateľstva vo väzení ako ktorákoľvek iná krajina okrem Číny. Spoločnosť vyhlasuje 'vojnu' svojim problémom, ktoré sa potom, samozrejme, množia. Sila je neúčinná, a je slabou náhradou moci. Naopak, ľudia urobia takmer všetko z úcty a lásky, {ale} len veľmi málo zo strachu. Bez lojality zrodenej z úcty, ani generál nedokáže prikázať svojim vojakom, aby poslúchali, a bez tej črty lásky, ktorá sa nazýva úcta, vznikajú povstania a vzbury. Sila môže pôsobiť len ako dočasné oparenie. Všetky ríše, ktoré boli ovládané strachom, sa zrútili. Náboženstvá, ktoré sú založené na strachu z hriechu, namiesto na láske k Bohu, sú {v dôsledku toho} slabé.

. d) Láskyplnosť je spôsob {nášho} vzťahu k svetu. Je to veľkodušnosť, štedrosť, a hojnosť {nášho} prístupu {stavania sa k veciam}, ktorá sa prejavuje zdanlivo malými, ale mocnými spôsobmi. Je to pranie priniesť druhým radosť, rozjasniť im deň, a odľahčiť ich bremeno. Už len to, že sme priateľskí a pochvalní ku každému, koho počas dňa stretneme, je odhaľujúce. To, že to nie je bežný prístup {stavania sa} je odhalené na základe odoziev ľudí, keď sa s takýmto prístupom stretnú. Častokrát odpovedajú s prekvapením alebo dokonca v potešujúcom stave šoku. „Nikto nikdy nepochváli to, čo robím, iba sa sťažujú,“ je poznámka, ktorú budete počuť. Väčšina ľudí, pretože sa sústreďuje na vlastné chcenia, a kritické postoje, {a tým} zrejme ani nevidí pozitívne stránky života, a nie je schopná na ne mať odozvu. Služby druhých berú ako samozrejmosť s vysvetlením: „Nuž, veď sú za to platení, no nie?“ (Čo je vlastne úplne mimo vecí.)

. e) Veľké časti spoločnosti fungujú na úrovni nelásky. Gigantické korporácie a vládne agentúry sa dajú popísať len ako neprívetivo fungujúce. Hlboká vďačnosť sa neobjavuje, a dokonca sa ani nepovažuje za spoločensky vhodnú. Láska je bagatelizovaná ako 'citlivuškárska'. Láska je preto spoločensky obmedzená na romantiku, na matky a ich deti, alebo na vlastného psa. Ak je prejavovaná inde, stáva sa trapasom. {Avšak} je {aj} zopár mužských oblastí, v ktorých je láska v poriadku, ako napríklad k rodine, športu, vlastnej krajine, alebo k autu.

. f) Veľkou oblasťou života, ktorá je spoločensky prijateľná a otvorená pre každého, je oblasť, ktorá sa nazýva 'opatrovanie'. 'Opatera' je široký otvorený priestor na {spoločensky prijateľné} vyjadrenie a rozvinutie lásky. Ľudia hovoria, že nemôžu nájsť lásku, akoby to bolo niečo, čo sa dá vyfasovať. Keď človek začne byť ochotný lásku dávať, rýchlo príde k objavu, že je obklopený láskou, a len nevedel, ako ju sprístupniť. Láska je vlastne prítomná všade, a jej prítomnosť si treba len uvedomiť.

. g) Vesmír odpovedá na lásku odhalením jej prevládajúcej miery. Je skrytá bežnému vnímaniu, ale {jej} uvedomovanie si je dotvárané samotnou láskou. Uvedomenie je spôsobilosť, ktorá presahuje zmysly alebo emócie. Ak človek prestane s premietaním pripisovania a obmedzeností ľudských vlastností {na kadečo}, odhalí sa, že všetko, čo existuje, je vrodene vedomé, a vyžaruje lásku ako dôsledok božskosti Tvorenia.

. h) Každá rastlina si je vedomá svojho okolia, a obdivu a rešpektu k nej. Vracia

nám to {odhaľovaním} svojej prirodzenej dokonalosti a krásy. Každá rastlina sa vyníma ako jedinečná, tvorivá socha, a je dokonalým vyjadrením svojej podstaty. Božskosť vyžaruje z celého Stvorenia pre tých, ktorí ju dokážu vidieť. Príroda sa stáva {vlastne} nie nepodobnou detským kresleným príbehom, kde sa stromy usmievajú, zvieratá rozprávajú, a kvety sa živo pohybujú. [Keď zdanlivosť vnímania prestane, odhalí sa svet úžasu.](#) Vedomie je vo všetkom, čo existuje. Spoznáva samo seba, prejavujúc sa ako Všeľahnutosť Tvorenia.

.15.14. Otázka: [Ako môže k takému úžasnemu odhaleniu dôjsť?](#)

Odpoveď:

- [Samotným zámerom {preukazovania} láskavosti, úcty a ohľaduplnosti ku Všetkému-Čo-Je, bez výnimky, a to v každej drobnosti, vrátane seba samého.](#)
- [Vidíme {to}, v čo veríme, a prijímame to, čím sme my sami.](#)
- [{Črty} vlastnosti hľbokej vďačnosti, vďaky, jemnosti, a oceňovania {samých seba a druhých} sú samy o sebe nesmierne premieňajúce](#)
- [Naše prežívanie sveta a života {, teda ako ho pociťujeme,} je naprosto výsledkom {našich} vnútorných presvedčení a stanovísk.](#)
- [Z lásky a úcty k Bohu vzhádza ochota vzdať sa všetkých tých unáhľených úsudkov, a pokorné uznanie si vlastných nedostatkov a nevedomosti, ktoré z toho plynú, otvára dvere k nádhere Skutočnosti, ktorá je odhalením Ja-Bytia. Láska je kúzelným spúšťačom,](#) ktorý prináša uvedomenie. Napokon je viera nahradená istotou, a preto sa hovorí, že Boha nachádzajú tí, ktorí ho hľadajú.

.15.15. Otázka: Málokedy sa zmieňujete [o fyzickom tele. Aká je jeho dôležitosť](#) v duchovnej práci?

Odpoveď:

. a) Telo je produktom prírody a súčasťou živočíšneho sveta. Dalo by sa povedať, že vlastníkom je príroda, ale nám je dočasne prenajaté. Má len dočasnú existenciu, a teda neopodstatňuje {na neho zameranú} neprimeranú pozornosť alebo dôležitosť. [Jeho hodnota spočíva v jeho spôsobilosti komunikovať,](#) {teda} ako prostriedok prenosu informácií, {teda} zdieľania uvedomovania si {dianí}. Ak je oň primerane postarané, je, dúfajme, zdrojom potešenia, a prostriedkom na uskutočňovanie {rozličných} robôt a {ko aj na} prejavovanie nežnosti. [V podstate je telo prechodná pominuteľnosť, {slúžiace na} zakusovanie vnímania,](#) alebo polohy v priestore a čase. Zdanlivosť vnímania ho vyhlasuje za „mňa“ alebo aspoň za „moje“. Toto je veľké obmedzenie a limitácia {tohto} stotožňovania {pocitu} seba s telesnosťou a formou. Tak ako každá iná živá vec v prírode, aj {ľudské} telo má odozvu na láskavosť, rešpekt a ohľaduplnosť. Možno sa oň starať a milovať ho ako ceneného domáceho maznáčika bez toho, aby sme sa s ním nevyhnutne stotožňovali alebo sa k nemu nadmieru pripútavali.

. b) Jednou z najťažších oblastí na objasnenie odlíšenia medzi 'ja' a telom je fungovanie zmyslov. Tieto {zmysli} zakusujeme a veríme, že sú funkciami samotného fyzického tela. Akokoľvek sa to môže zdať zvláštne, skutočné miesto zmyslového

prežívania sa nachádza v neviditeľnej oblasti vnútorného energetického tela, ktoré aktivuje fyzické telo. Fyzické telo ako také nemá spôsobilosť prežívať vôbec nič!

.c) Zakusovanie zmyslov (ako aj všetkého ostatného) je črtou vedomia vyskytujúce sa v súvislosti s prítomnosťou človeka ako energetického tela vo fyzickom obraze tela. Každý, kto vôbec niekedy zažil mimotelový zážitok, si pamätá, že všetky druhy {jeho} zmyslov boli funkciou éterického tela, ktoré súviselo s jeho vedomím a pocitom vlastného ja. Zrak a sluch pokračujú, aj keď je fyzické telo v útlme alebo v bezvedomom stave. Zážitok 'ja' sa presúva von z tela spolu s vnímaním polohy alebo pohybu. V tom stave sa pocit 'ja' nachádza v energetickom tele a fyzické telo sa stane 'ono'. Vnímame ho ako {akési} 'telo', nie ako 'moje telo'.

. d) Veľký počet ľudí reportuje rovnaké zážitky, takže je tu spoločná zhoda, pokiaľ ide o povahu tohto javu. Podobne aj zážitky blízkej smrti často zahŕňajú {pocit} „ja“, ktoré cestuje svetelnými tunelmi, stretáva sa s ľuďmi, a stretáva sa s rôznymi farbami, a potom má neochotný návrat k opätovnému obývaniu fyzického tela. Môžeme teda povedať, že obývame fyzické telo, ale nie sme fyzickým telom. Je zrejmé, že duch, duša, alebo energetické ja je obyvateľom {, nájomníkom} tela a má sklon s ním splynúť a do neho sa rozptýliť, a tak stráca svoju jedinečnú identitu. Niektorí ľudia sú náchylný na opustenie tela mimovoľne alebo {aj} svojvoľne; {túto} astrálnu projekciu {, toto 'cestovanie',} ako metódu je možné sa v skutku naučiť ako zručnosť, takže človek môže opustiť svoje telo svojvoľne a dokonca si vybrať miesta, ktoré chce navštíviť ({Učia to} napr. v 'Monroe Intitute' {vo Virgínii, USA}).

. e) Videnie {vecí mimo okruhu fyzického tela, teda} na diaľku a jasnoviedectvo sú čiastočnými projekciami zmyslovej schopnosti energetického tela. 'Prežívateľom' je prítomnosť v {našom} vnútri, ktoré sa rôzne nazýva ako astrálne, éterické, duša, alebo duchovné telo. Duchovné telo nie je ovládané bežnými silami nazývanými fyzické, ale existuje v inej sfére či rovine.

. f) {A} myseľ tiež cestuje s duchovným telom a prídje na to, že je oddelená od mozgu. Vedomie nezávisí od telesnosti, ale existuje nezávisle od nej. Keď je však umiestnené {a prejavované uvedomovaním, na nejakom konkrétnom mieste}, má sklon stotožniť sa s formou a s miestom.

.15.16. Otázka: A čo tak očista a seba-trýznenie tela?

Odpoveď: Nie je čo očisťovať okrem mylnej predstavy. Túžby {niečo zakusovať} sa týkajú konkrétnych zážitkov a pocitov, ktoré možno hľadať cez telo, ale problém nie je problémom tela, ale mysle. Je to myseľ, ktorá sa usiluje predvídať a ovládať zážitky.

.15.17. Otázka: Mení sa to, ako zakusujeme {naše} telo, s pokročilým duchovným uvedomením?

Odpoveď:

. a) {V tomto pokročilom stave nastávajú,} sú zmeny, ktoré nastávajú v povahe telesného zakusovania. Pocit {toho, kde sa telo nachádza, jeho} lokalizácia, je viac všeobecná a menej konkrétna. Sú obdobia, počas duchovnej práce, keď sa zdá, že telo takmer zmizlo, akoby sa naň zabudlo. Sú aj obdobia, keď nervovým systémom zdanlivo prúdia veľmi intenzívne energie a zažíva rôzne pocity pálenia, ako keby nervový systém horel. {V tomto prípade tu} bolo aj obdobie, keď kundalini energia prúdila s intenzívnym pôžitkom hore chrbtom a chrbticou do hlavy a mozgu a potom nadol a vyúsťovala do srdca.

. b) {V tomto pokročilom stave} môže dôjsť k strate telesných túžob a stiahnutiu záujmu o telo, takže {samotné} fyzické prežitie môže občas závisieť od podnetov {nabádania pokračovať v dýchaní} od ľudí z okolia. Môže dôjsť k výraznej strate chuti do jedla a záujmu o telesné vnemy. Videnie sa mení tak, že všetko sa javí byť {akoby} v spomalenom pohybe. Je tu skôr spoliehanie sa na {okrajové,} periférne videnie než ako na {jednobodové} centrálné videnie. Čas sa zastaví, čo sa javí, že to má do činenia so stratou konkrétneho spojenia v {rámci} priestoru. Objavuje sa aj neistota telesných pohybov.

. c) {V tomto pokročilom stave} keď dôjde k trknutiu Ja-Bytia, nastávajú ťažkosti s {osobnými} zámenami a s tým, ako pomenovať to, čo svet považuje za 'mňa', a {pritom to pomenovať} takým spôsobom, aby to {okolie} pochopilo. Spočiatku sa zdá byť čudné sledovať ľudí, ako hovoria na fyzické telo, akoby to bola {ozajstná} totožnosť človeka.

. d) {V tomto pokročilom stave} dochádza k strate strachu a reflexov zľaknutia. Je obťažnejšie spracovávať lineárne myšlienky a dešifrovať bežnú ľudskú reč. To má za následok oneskorenie v odozvách na verbálnu komunikáciu. Toto oneskorenie má do činenia s procesom vyskytujúcim sa vo vedomí, ktorý prekladá lineárne spracovanie jazyka do významu týkajúceho sa podstaty. Toto oneskorenie sa nevyskytuje pri porozumení zvieratám alebo reči ľudského tela. Zdá sa, že k tomu dochádza preto, lebo vedomie sa zaostruje na podstatu a význam, a nie na detaily formy. Musí sa tiež presunúť zo svojho prirodzeného naladenia na ticho na bezprostredný detailný zvuk.

. e) {V tomto pokročilom stave} neexistuje odlúčenie medzi tým, čo sa zdá, že nastáva, a Ja-Bytím. Príčiny nie sú vyhľadávané {tam} vonku {, mimo seba samého}, a {je zrejmé, že} takzvané {akože} udalosti nastávajú {výlučne iba} ako dôsledok {myšlienkovitostí, teda} toho, čo je uchovávané v mysli. Niet príčin, ktoré by sa pripisovali samotnému svetu, {pretože neexistujú,} ale iba vedomiu.

. f) {V tomto pokročilom stave sa zdá, že iní} ľudia okolo človeka akoby boli ovládaní nepodstatným a bezvýznamným, s množstvom premárnenej energie. Tieto stránky vedomia sú zakusované akoby oddelenými jednotlivcami, ale vnútorným zakusovateľom je v zásade to isté Ja-Bytie v každom človeku. Telo je ako spoločník, priateľský domáci maznáčik, ktorý človeka {všade} nasleduje. Zdá sa byť {neustále} spoľahlivo prítomný. Môže mať dokonca aj chirurgickú operáciu bez bolesti, či bez narkózy. {Záverom sa dá povedať, že} človek môže naďalej vlastniť telo a byť zaň zodpovedný, {a to aj} bez toho, aby sa s ním stotožňoval ako so

svojou vlastnou totožnosťou {, pocitom ja}.

KONIEC B2K15 {, } ' ' ô ä „“ ●